

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 177/05-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 21. júna 2005 predbežne prerokoval sťažnosť P. S., bytom B., ktorou namietal porušenie jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 3 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 11 C 247/91 v spojení s postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 17 Co 438/00 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Cdo 59/00, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť P. S. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 1. apríla 2005 doručená sťažnosť P. S. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 3 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd

(ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 11 C 247/91 v spojení s postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 17 Co 438/00 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Cdo 59/00.

Sťažovateľ vidí porušenie jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 3 a čl. 47 ods. 3 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom označených všeobecných súdov v tom, že:

«1. Súd v danom konaní z celého radu účelovej neúčasti žalovanej na konaní súdu, zmien adres jej právnych zástupcov, čo znemožňovalo doručovanie predvolaní súdu v 15 r. trvajúcim spore nevyvodili žiadne opatrenia, resp. sankcie v zmysle O.S.P.

2. Súd svojou nečinnosťou, prietiahmi v konaní zmarili zabezpečenie dobytosti pohľadávky zo súdneho konania:

a) vo veci predbežného opatrenia Mestského súdu BA č. k. 12 Co 242/91-36 zo dňa 14. 8. 1991. Žalovaná nemohla svoje vlastnícke práva k os. vozidlu zn. FORD previesť na inú osobu. Pred vyhlásením rozsudku súdu 1. st. bolo náhle vozidlo žalovanej „ukradnuté“. Napriek včasnému pís. upozorneniu sťažovateľa súd neprijal žiadne opatrenia a žalovanej bola náhrada škody vyplatená v extrémne krátkej dobe, hoc evidovala 24 000 nevybavených poist. prípadov! Nečinnosťou súdu bolo zabezpečenie dobytosti pohľadávky zmarené.

b) účelové prietahy pri vypracovaní rozsudku KS BA č. k. 20 Co 392/98 zo dňa 9. 4. 1999, rozhodnutí o jeho právoplatnosti 28. 6. 1999 a vyznačení po urgenciách až dňa 25. 11. 1999 súd vytvoril žalovanej značný časový priestor, v ktorom vlastníctvom k bytu v cene cca 2 milióny Sk účelovo previedla dňa 4. 6. 1999 na svoju matku. Matka v Bratislave vlastní rozsiahly rodinný dom, novozískaný byt prenajíma. Súd prietiahmi vo veci rozsudku zo dňa 9. 4. 1999 zmaril výkon exekúcie, ktorej o. i. mal byť aj byt žalovanej.

3. Súd neprímeranosťou trvania súdneho konania dlhodobo jednostranne favorizujú žalovanú a umožňujú jej už 15-ty rok ekonomicky využívať značnú autorskú odmenu, ktorú sťažovateľovi neoprávnene zadržuje.

4. Súd žalovanú v rozpore s jej skutočnými majetkovými pomermi oslobodil od súdneho poplatku 72 600 Sk za dovolanie na NS SR (vid' súdny spis: na 3 účtoch žalovanej bolo len za publikácie (...) č. 1-7 odberateľom poukázaných 3 120 203 Sk!!!).

5. Najvyšší súd SR prijal dovolanie žalovanej napriek nesplneniu zákonných náležitostí. Dovolací súd suploval argumentáciu žalovanej, pretože našiel „iné“ vady, pre ktoré rozsudok KS BA zo dňa 9. 4. 1999 „nemôže“ obstáť. NS SR porušil zásadu rovnosti strán v spore.

6. KS BA účelovo dňa 20. 6. 2002 nariadil znalecké dokazovanie napriek tomu, že už súd 1. st. v r. 1994 ho zrušil, pretože v zozname súdnych znalcov v oblasti autorského práva takáto osoba zapísaná nie je!!!

7. KS BA dňa 22. 10. 2002 nariadil znalecké dokazovanie znalcom z odboru priemyselného vlastníctva. Súčasne poveril vypracovaním znaleckého posudku znalkyňu PhDr. V., ktorej znalecké oprávnenie Spr. 3517/95 Mestského súdu BA je pre základný odbor umelecké diela odvetvie výtvarné umenie. Rozhodnutie súdu je tak rozporné, nezákonné.

8. predseda senátu KS BA z nedodržania 3 lehôt stanovených znalkyni na vypracovanie znaleckého posudku, z jej 1-ročnej nečinnosti nevyvodil v zmysle rek. zák. č. 36/1967 Zb. §-u 8, §-u 20 písm. c), rek. vyhl. č. 263/1996 Z. z. §-u 14 ods. 2, §-u 17 ods. 3 žiadne opatrenia.

9. napriek celému radu formálnych a závažných vecných nedostatkov znaleckého posudku (vid' súdny spis) predseda senátu námietku proti znaleckému posudku zamietol!

10. sťažnosť na súdnu znalkyňu, podanú dňa 25. 2. 2004 Ministerstvu spravodlivosti, bola odstúpená predsedovi KS BA, ktorý ju ako „nie dôvodnú“ zamietol (vid' Spr. 3495/97 doručené dňa 18. 6. 2004). „Vybavenie“ sťažnosti trvalo takmer 4 mesiace, čím bola porušená zákonná lehota na vybavenie sťažnosti a v rozpore s §-om 15 ods. 3 vyhl. 263/1998 Z. z. absentovalo jej vecné prešetrenie.

11. rozsudok odvolacieho KS BA zo dňa 1. 7. 2004 „stojí“ prakticky na znaleckom posudku napriek:

- 1-ročnom oneskorení jeho predloženia
- jeho neúplnosti, účelovo chýba ocenenie diela žalovanej
- prílohe, ktorú tvoria ilustrácie (...) č. 2, hoc pre konanie sú relevantné ilustrácie až od č. 3!
- nezahrnutiu 2 diel do ocenenia, čím súd cielene znížil autorskú odmenu za preukázateľne rozsiahlejšie dielo
- inému znaleckému oprávneniu znalkyne, než aké nariadil súd
- nepravdivým údajom v ňom uvedeným, neexistujúcim združeniam, ktorými súdna znalkyňa „preukazovala“ hodnovernosť svojho posudku č. 1/2003, konzultáciami, ktoré sa nekonali
- ignorácii rozhodnutí Ministerstva financií SR a Ústr. daňového riaditeľstva SR, ktoré rozhodli, že všetky príjmy sťažovateľa z vydania publikácie sú príjmami z (...), t. j. sú autorskou odmenou, následkom čoho je znalecké dokazovanie o výške autor. odmeny irelevantné!!!

12. Nepodloženým tvrdením KS BA, že žalobca „neuniesol“ dôkazné bremeno, keď „žiadnym dôkazom“ nepreukázal vytvorenie ilustrácii pre (...) č. 8, 9, 10. KS BA účelovo ignoroval doporučené zásielky, ktorými žalobca ilustrácie doručil žalovanej (vid' súdny spis), ktorá vo výpovedi súdu 19. 2. 2004 ich prevzatie potvrdila – hodila ich do koša... Taktiež vo svojom odvolaní proti rozsudku súdu 1. st. zo dňa 1. 3. 1997 priznala existenciu ilustrácii (...) č. 1 až 10 a autorstvo žalobcu! Navyiac žalobca ilustrácie 1 až 10 zabezpečil autorsko-právnou ochranou copyrightom v (...) (vid' súdny spis).

13. KS BA účelovo v rozsudku zo dňa 1. 7. 2004 rozhodol o priznaní mojich autorských diel - prebalu publikácie a skladacieho kufrika v prospech žalovanej s odôvodnením: „uveril jej...“ KS BA ignoruje tiráž publikácie, kde je žalobca uvedený ako autor ilustrácií, ignoruje copyright autorsko-právnou ochranu, ktorú mu registrácia jeho ilustrácii v (...) zabezpečuje.

14. Súdny SR z celého radu nepravdivých tvrdení žalovanej:

- vo veci výšky vyplatenej autor. odmeny žalobcovi, ktorú menila v súdnom i daňovom konaní
- žalobca vraj „nemal“ podklady k vytvoreniu ilustrácií (...) č. 6 až 10
- „oneskoreného“ dodávania ilustrácií (opak dokladuje faktografia v súdnom spise)

- „neúspešnosť“ projektu vydávania publikácie (...) napriek miliónovým úhradám odberateľa na 3 účty žalovanej (viď súdny spis), vydaniu obdobnej publikácie 7 rokov po „neúspešnej“ publikácii (...) košickým vydavateľstvom (...)

nevyvodili súdy žiadne relevantné závery. Účelové predloženie súdneho sporu žalovanou, účelové úpravy jej majetkových pomerov, jej dôkazne nepodložené tvrdenia súdy jednoducho ignorovali.»

Na základe uvedených skutočností sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd na verejnom zasadnutí o jeho sťažnosti rozhodol nasledovne:

„a) že postupom subjektov, proti ktorým sťažnosť smeruje, boli porušené základné práva sťažovateľa zaručené v čl. 46 ods. 3 a čl. 47 ods. 3 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v znení protokolov – právo na spravodlivý súdny proces.

b) podľa čl. 127 ods. 3 Ústavy SR priznal sťažovateľovi primerané peňažné zadostučinenie v čiastke 2,5 milióna Sk zohľadňujúce:

- dlhodobé 15 r. porušovanie uvedených ústavných práv a práva zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru
- náklady právneho zastupovania
- dlhodobú psychickú traumu sťažovateľa zo súdneho konania
- značnú finančnú ujmu spôsobenú nespravodlivým súdnym konaním a rozhodnutím priznal úhradu nákladov právneho zastupovania pred Ústavným súdom Slovenskej republiky advokátovi sťažovateľa JUDr. M. A., B., na jeho účet (...) do jedného mesiaca od právoplatnosti rozhodnutia Ústavného súdu SR.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje ústavný súd o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) sťažnosť predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Sťažnosť sťažovateľa v konaní pred ústavným súdom smeruje proti postupu okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 11 C 247/91 v spojení s postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 17 Co 438/00 a postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Cdo 59/00.

Z nálezu ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 191/04 z 3. februára 2005 vyplýva, že ústavný súd už rozhodol v konaní o predošlej sťažnosti sťažovateľa (doručenej ústavnému súdu 29. decembra 2003) podľa čl. 127 ods. 1 ústavy tak, že vyslovil porušenie jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jeho veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 11 C 247/91 v spojení s postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 17 Co 438/00 a súčasne mu priznal primerané finančné zadosťučinenie spolu v sume 70 000 Sk.

Zo spisu okresného súdu sp. zn. 11 C 247/91 vyplýva, že sťažovateľ podal 20. decembra 1990 na bývalom Obvodnom súde Bratislava 1 žalobu proti Ing. D. M. (ďalej len „odporkyňa“), ktorou sa domáhal vyplatenia autorskej odmeny a vydania predbežného opatrenia. Okresný súd vo veci rozhodol prvýkrát rozsudkom sp. zn. 11 C 247/91 z 27. septembra 1994 tak, že konanie sčasti zastavil a vo zvyšku návrh zamietol. Dňa 21. novembra 1994 sťažovateľ doručil okresnému súdu odvolanie proti uvedenému rozsudku. Krajský súd uznesením sp. zn. 8 Co 58/95 z 28. apríla 1995 napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Okresný súd rozhodol druhýkrát v právnej veci sťažovateľa rozsudkom sp. zn. 11 C 247/91 z 21. januára 1997, podľa ktorého bola odporkyňa zaviazaná zaplatiť sťažovateľovi 193 400 Sk s prísl. (zároveň bol protinávrh odporkyne zamietnutý). Proti tomuto rozsudku sa odvolal sťažovateľ aj odporkyňa. Krajský súd uznesením sp. zn. 30 Co 313/97 z 23. januára 1998 napadnutý prvostupňový rozsudok znovu zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie. V poradí tretím rozsudkom rozhodol okresný súd vo veci 23. apríla 1998 a zaviazal ním znovu odporkyňu zaplatiť sťažovateľovi sumu 193 400 Sk s prísl. Zároveň vo zvyšnej časti návrh zamietol, resp. konanie zastavil a taktiež zamietol vzájomný návrh odporkyne. Aj proti tomuto rozsudku podali obaja účastníci konania odvolanie. Dňa 9. apríla 1999 krajský súd na pojednávaní rozsudkom sp. zn. 20 Co 392/98 napadnutý rozsudok okresného súdu zmenil tak, že odporkyňu zaviazal zaplatiť sťažovateľovi 960 000 Sk s prísl. Výrok napadnutého rozsudku, ktorým bol zamietnutý vzájomný návrh, zrušil. Proti právoplatnej časti rozsudku krajského súdu sp. zn. 20 Co 392/98 podala 20. júla 1999 odporkyňa dovolanie, o ktorom rozhodol najvyšší súd rozsudkom sp. zn. 2 Cdo 59/00 z 30. novembra 2000 tak, že dovolaním napadnutý rozsudok krajského súdu zrušil vo výroku, ktorým bola odporkyňi uložená povinnosť zaplatiť sťažovateľovi 960 000 Sk s prísl., a vo výroku o trovách konania, a vec vrátil v rozsahu zrušenia krajskému súdu na ďalšie konanie. Dosiaľ ostatným rozhodnutím v právnej veci sťažovateľa je rozsudok krajského súdu sp. zn. 17 Co 434/04 z 1. júla 2004, ktorým bola odporkyňa zaviazaná uhradiť sťažovateľovi sumu 116 000 Sk s prísl. a vo zvyšnej časti bola žaloba zamietnutá (Tento rozsudok bol doplnený rozsudkom krajského súdu zo 4. októbra 2004 v časti výroku o trovách konania). Proti rozsudku krajského súdu sp. zn. 17 Co 434/04 z 1. júla 2004 podal 3. decembra 2004

dovolanie sťažovateľ a 7. decembra 2004 tak urobila aj odporkyňa, v dôsledku čoho bol 26. apríla 2005 spis predložený najvyššiemu súdu.

Sťažovateľove výhrady špecifikované v čl. III bodoch 1 až 14 jeho sťažnosti smerujú predovšetkým proti nečinnosti označených súdov v predmetnom konaní a doterajšej neprimeranej dĺžke súdneho konania (poukazujúc na negatívne dôsledky, ktoré z toho pre sťažovateľa vyplynuli), ich viacerým procesným pochybeniam, nedostatočne zistenému skutkovému stavu veci, spôsobu hodnotenia dôkazov a napokon proti samotným záverom, ku ktorým uvedené súdy na základe takto zisteného skutkového stavu dospeli.

1. Pokiaľ sťažovateľ namieta porušenie práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a skutkovým základom, v ktorom vidí jeho porušenie, sú zbytočné prietahy, resp. nečinnosť uvedených všeobecných súdov v označených konaniach, ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ v sťažnosti vôbec nehodnotí skutočnosť, že v tejto veci už podal 29. decembra 2003 sťažnosť, o ktorej medzičasom rozhodol ústavný súd nálezom sp. zn. I. ÚS 191/04 z 3. februára 2005.

Podľa ustanovenia § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde návrh nie je prípustný, ak sa týka veci, o ktorej ústavný súd už rozhodol, okrem prípadov, v ktorých sa rozhodovalo len o podmienkach konania, ak v ďalšom návrhu už podmienky konania boli splnené.

Na základe uvedeného dospel ústavný súd k záveru, že sťažnosť v časti, ktorou sťažovateľ namieta porušenie jeho práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v dôsledku nečinnosti, resp. zbytočných prietahov v postupe všeobecných súdov v konaniach v jeho právnej veci, nie je prípustná pre prekážku rozhodnutej veci podľa § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde, a preto ju z toho dôvodu v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde už po jej predbežnom prerokovaní.

2. Čo sa týka ďalšej časti sťažnosti, ktorou sťažovateľ namieta zdĺhavé vybavovanie (takmer 4 mesiace trvajúce) jeho sťažnosti na súdnu znalkyňu, ktorú podal 25. februára 2004 Ministerstvu spravodlivosti Slovenskej republiky, ktoré ju odstúpilo predsedovi

krajského súdu, čím mala byť „... porušená zákonná lehota na vybavenie sťažnosti (...) a absentovalo aj jej vecné prešetrenie“, ústavný súd pridržiavajúc sa svojej stabilnej judikatúry zastáva názor, že v súvislosti s vybavovaním sťažnosti podanej sťažovateľom ako účastníkom súdneho konania podľa zákona Slovenskej národnej rady č. 80/1992 Zb. o sídlach a obvodoch súdov Slovenskej republiky, štátnej správe súdov, vybavovaní sťažností a o voľbách prísediacich (zákon o štátnej správe súdov) platného do 31. marca 2005, nemohla sa postupom orgánu štátnej správy súdov vytvoriť žiadna možnosť porušenia základných práv sťažovateľa (m. m. II. ÚS 39/00, III. ÚS 154/00, II. ÚS 73/05). Konanie a rozhodovanie orgánov štátnej správy súdov o sťažnostiach podľa citovaného zákona nemožno totiž považovať za konanie podľa čl. 46 a nasl. ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru (aj keď so súdnym konaním súvisí), pretože k nemu nedochádza pred nezávislými a nestrannými súdmi. Na základe toho ústavný súd odmietol sťažnosť v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

3. Podstatná časť výhrad sťažovateľa sa týka procesných pochybení a nesprávnych postupov v sťažnosti označených všeobecných súdov, ktoré vyvodzuje najmä z toho, že:

- neprijali voči žalovanej žiadne opatrenia „... z celého radu jej účelovej neúčasti na konaní súdu...

- žalovanú v rozpore s jej skutočnými majetkovými pomermi oslobodili od súdneho poplatku 72 600 Sk za dovolanie na NS SR...

- KS BA účelovo dňa 20. 6. 2002 nariadil znalecké dokazovanie napriek tomu, že už súd I. st. v r. 1994 ho zrušil, pretože v zozname súdnych znalcov v oblasti autorského práva takáto osoba zapísaná nie je!!!“

- rozhodnutie krajského súdu z 22. októbra 2002, ktorým nariadil znalecké dokazovanie, je rozporné a nezákonné

- „napriek celému radu formálnych a závažných nedostatkov znaleckého posudku (...) predseda senátu námietku proti znaleckému posudku zamietol!“

- rozsudok odvolacieho súdu je založený na neúplnom a nepravdivom znaleckom posudku, celé znalecké dokazovanie bolo irelevantné

- tvrdenie krajského súdu, že žalobca neuniesol dôkazné bremeno, je nepodložené

- vychádzali „... z celého radu nepravdivých tvrdení žalovanej“,

v dôsledku čoho malo dôjsť podľa sťažovateľa k porušeniu jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 3 a čl. 47 ods. 3 ústavy, ako aj práv podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Ako už bolo uvedené, sťažovateľ podal 3. decembra 2004 (odporkyňa 7. decembra 2004) proti právoplatnému rozsudku krajského súdu sp. zn. 17 Co 434/04 z 1. júla 2004 dovolanie, ktorého prípustnosť odvodzuje z ustanovenia § 238 ods. 1 a § 241 ods. 2 písm. b) a c) Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“). [Ústavný súd poznamenáva, že sťažovateľ sa v dovolaní odvoláva aj na písm. d) citovaného zákonného ustanovenia, avšak zákonom č. 353/2003 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov a o doplnení zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní v znení neskorších predpisov, došlo s účinnosťou od 1. septembra 2003 v § 241 ods. 2 k vypusteniu písm. c) a dovtedajšie písm. d) sa označilo ako písm. c)].

V nadväznosti na uvedené ústavný súd poukazuje na už citovaný čl. 127 ods. 1 ústavy, z ktorého vyplýva, že ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach týkajúcich sa porušenia základných práv alebo slobôd len vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Namietané porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd teda nezakladá automaticky aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich. Pokiaľ ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby zistí, že ochrany toho základného práva alebo slobody, porušenie ktorých namieta, sa sťažovateľ môže domôcť využitím jemu dostupných a aj účinných právnych prostriedkov nápravy pred iným súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku svojej právomoci (napr. I. ÚS 43/04).

Ústavný súd konštatuje, že krajský súd ako súd odvolací rozsudkom sp. zn. 17 Co 438/00 z 1. júla 2004 zmenil rozsudok okresného súdu sp. zn. 11 C 247/91 z 23. apríla 1998 a zaviazal odporkyňu uhradiť sťažovateľovi sumu 116 000 Sk s prísl. a vo zvyšnej časti bola žaloba zamietnutá.

Podľa § 238 ods. 1 OSP je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej.

Na základe uvedeného ústavný súd konštatuje, že vzhľadom na podstatu námietok, v ktorých sťažovateľ vidí porušenie svojich práv podľa označených článkov ústavy a dohovoru, má sťažovateľ právny prostriedok nápravy, ktorého použitie je podľa citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy, resp. podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde podmienkou právomoci ústavného súdu na konanie vo veci individuálnej ochrany základných práv a slobôd ústavným súdom, resp. jedným z atribútov prípustnosti sťažnosti podľa tohto článku ústavy.

Zo sťažnosti, ako aj zo súvisiaceho súdneho spisu vyplýva, že sťažovateľ právny prostriedok, ktorý mu Občiansky súdny poriadok poskytuje, využil (ale dosiaľ o ňom nebolo rozhodnuté), z čoho možno vyvodit', že jeho sťažnosť bola ústavnému súdu podaná predčasne, čo je okolnosť, ktorá vzhľadom na princíp subsidiarity vyplývajúci z čl. 127 ústavy vylučuje právomoc ústavného súdu meritórne konať a rozhodovať o uplatnených námietkach porušenia označených základných práv (napr. I. ÚS 53/03).

V súvislosti s tým už ústavný súd judikoval, že ak o závažných procesných pochybeniach, ktorými sa porušujú aj niektoré zo základných práv alebo slobôd, je oprávnený a povinný rozhodnúť všeobecný súd na základe riadnych a mimoriadnych opravných prostriedkov upravených v príslušnom procesnom poriadku, je právomoc ústavného súdu pred ich vyčerpaním vylúčená (IV. ÚS 10/02).

Z logického výkladu § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde vyplýva, že vyčerpaním všetkých opravných prostriedkov alebo iných právnych prostriedkov, ktoré zákon sťažovateľovi na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných právnych predpisov, nemožno rozumieť už samotné podanie posledného z nich oprávnenou osobou, ale až rozhodnutie o ňom príslušným orgánom. Iná interpretácia by v danej veci mala za následok nežiaducu situáciu, keď by to isté rozhodnutie súčasne preskúmavali ako najvyšší súd, tak aj ústavný súd.

Aj z právneho názoru, ktorý je súčasťou rozhodovacej činnosti ústavného súdu, vyplýva, že sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy nepredstavuje právny prostriedok nápravy,

ktorý by bolo možné využiť súčasne popri iných prostriedkoch nápravy, ktoré má sťažovateľ k dispozícii, ale že sťažnosť je prípustná iba vtedy, ak napriek vyčerpaniu všetkých prípustných právnych možností nápravy dôjde k porušeniu základných práv alebo slobôd sťažovateľa (IV. ÚS 21/02).

Na základe uvedeného ústavný súd dospel k záveru, že sťažnosť sťažovateľa v zostávajúcej časti vo vzťahu k základným právam podľa čl. 46 ods. 3 a čl. 47 ods. 3 ústavy, ako aj k právu podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je prípustná pre nedostatok právomoci ústavného súdu, resp. pre nevyčerpanie dostupných a účinných právnych prostriedkov ochrany základných práv a slobôd. Preto bolo potrebné sťažnosť sťažovateľa vo zvyšku odmietnuť pre nedostatok právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Nedostatok právomoci ani zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti nemožno odstrániť. Vzhľadom na to nepovažoval už ústavný súd za potrebné vyzývať sťažovateľa na predloženie kvalifikovaného splnomocnenia pre advokáta na jeho zastupovanie pred ústavným súdom (§ 20 ods. 2 zákona o ústavnom súde), keďže sťažovateľ k sťažnosti takého splnomocnenie nepripojil.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 21. júna 2005